

Μαριάννα Τζιαντζή



Σε διατεταγμένο γλέντι υπέρ του ΝΑΤΟ κάλεσε ο Ζάεφ τον λαό του, ενώ στη σύνοδο της Συμμαχίας ο Τραμπ έπαιξε τον ζουρνά και ο Έλληνας πρωθυπουργός πρώτος έσυρε τον μακάβριο μιλιταριστικό χορό

Παράξενες συμπτώσεις: 14 Ιουλίου η Γαλλία γιορτάζει την πτώση της Βαστίλης, όμως την ίδια ημέρα, σε 15 πόλεις και κωμοπόλεις της μέλλουσας Βόρειας Μακεδονίας οργανώνονται κυβερνητικά πάρτι με νατοϊκό άρωμα. Αμέσως μετά την υπογραφή της πρόσκλησης του ΝΑΤΟ για την έναρξη διαπραγματεύσεων με σκοπό την ένταξη ενός ακόμη κράτους στη Συμμαχία, ο Ζόραν Ζάεφ κάλεσε τον λαό του να γιορτάσει αυτή την «ιστορική επιτυχία» της χώρας του. Μια ιστορική επιτυχία στην οποία καθοριστικό ρόλο έπαιξε και η ελληνική κυβέρνηση.

Ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ, κατά την τελετή της υπογραφής, μίλησε κι αυτός για εορτασμούς. *Ε ρε γλέντια*, θα έλεγε ο Καραγκιόζης. Στη νατοϊκή φιάστα θα έπαιρναν μέρος δημοφιλείς βορειομακεδόνες καλλιτέχνες και είναι κρίμα που η Ελλάδα δεν έστειλε μια ελληνική μουσικοχορευτική αντιπροσωπεία στη βαλκανική αυτή γιορτή. «*Εμείς θα βαράμε το νταούλι*», υποσχόταν κάποτε ο Αλέξης Τσίπρας, «*δε θα παίζουν αυτοί [δηλ. οι αγορές] τον ζουρνά κι εμείς να χορεύουμε σε όποιο σκοπό θέλουνε*». Όμως από ό,τι φάνηκε στην πρόσφατη σύνοδο του ΝΑΤΟ, ο Τραμπ παίζει τον ζουρνά και ο Αλέξης Τσίπρας χορεύει στον σκοπό του. Στον ίδιο σκοπό χορεύουν και τα συστημικά ΜΜΕ, που σαν δασκαλεμένα παπαγαλάκια μεταδίδουν αυτολεξεί τους ισχυρισμούς του ΥΠΕΞ.

Όλα όσα συμβαίνουν τις τελευταίες ημέρες θα μπορούσαν να αποτελέσουν πλούσιο υλικό για θερινές επιθεωρήσεις — αν η επιθεώρηση δεν είχε σβήσει ως θεατρικό είδος.

Μέσα σ' αυτή τη νατοϊκή παραζάλη, είναι δύσκολο να χαρακτηρίσουμε συμπτωματική την **απέλαση των δύο Ρώσων διπλωματών** και την απαγόρευση εισόδου άλλων δύο ομοεθνών τους στη χώρα μας. Ασφαλώς η Ρωσία ξέρει από κατασκοπία, προσπαθεί να συγκεντρώνει πληροφορίες και να επηρεάζει ανθρώπους και καταστάσεις, όμως το ίδιο κάνουν πολλές χώρες, μικρές και μεγάλες. Πολλά έχουν καταγγελλεί για την εγκληματική δράση της CIA, ενώ ακόμα και οι πέτρες γνωρίζουν για τα πεπραγμένα των Αμερικανών πρακτόρων στην Ελλάδα και αλλού. Δεν είναι αθώα η Ρωσία του Πούτιν, όμως η συγκυρία της «απο-πρακτοροποίησης» είναι ύποπτη, ενώ αν ο Χατζηαβάτης ήταν υπαρκτό πρόσωπο, ευχαρίστως θα υπέγραφε την προχθεσινή απάντηση «διπλωματικών πηγών» του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών στον ισχυρισμό της Ρωσίας ότι οι απελάσεις οφείλονται σε αμερικανικές πιέσεις: «*Οι Ρώσοι φαίνεται ότι έχουν μια δυσκολία να αντιληφθούν ότι ένα μικρό κράτος μπορεί και είναι σε θέση να υπερασπιστεί τα εθνικά του συμφέροντα*».

Όταν το σκάνδαλο των τηλεφωνικών υποκλοπών στη **Vodafone**, που οδήγησε στο θάνατο ενός νέου ανθρώπου, του **Κώστα Τσαλικίδη** και στο οποίο είχε εμπλοκή η αμερικανική πρεσβεία, παραμένει ανεξιχνίαστο και επί «*κυβερνώσας αριστεράς*», χρειάζονται ισχυρές δόσεις θράσους για να ισχυρίζεται κανείς ότι η Ελλάς είναι μικρή, πτωχή πλην τίμια χώρα και δεν ανέχεται κατασκόπους στην αυλή της.

Το «*Μεγάλο Παιχνίδι*», όπως πρώτος χαρακτήρισε ο **Ράντγιαρντ Κίπλινγκ** στο αριστουργηματικό **Κιμ** τη δράση των κατασκόπων σε ξένες χώρες, δεν ανήκει στη σφαίρα των θεωριών συνωμοσίας ή των μυθιστορημάτων του **Γιαν Φλέμινγκ** και του **Τζον Λε Καρέ**. Σε κείμενα και επιστολές του Μαρξ, ιδίως στις παραμονές του Κριμαϊκού πολέμου και στη διάρκειά του, συναντάμε πολλές αναφορές στις μηχανορραφίες των πρακτόρων του Τσάρου στα Βαλκάνια, την Αυστρία, τη Βρετανία, ακόμα και στην Ουάσιγκτον. Ο ίδιος, επίσης, παραθέτει πολλά ιστορικά προηγούμενα ανάμειξης της Ρωσίας στην υποκίνηση εξεγέρσεων στην οθωμανική αυτοκρατορία, καθώς και στο μετέπειτα ξεπούλημά τους. Αυτές οι αναφορές δεν ήταν αποκυήματα της μαρξιστικής φαντασίας, καθώς στον ευρωπαϊκό τύπο εκείνης της εποχής έβλεπαν το φως πολλά δημοσιεύματα για πράκτορες και κατασκόπους.

Σε διατεταγμένο χορό, λοιπόν, οι γείτονές μας, ενώ η ελληνική κυβέρνηση, ναζιάρα και σκερτσόζα, χορεύει με τους νατοϊκούς λύκους. Όλα όσα συμβαίνουν τις τελευταίες ημέρες θα μπορούσαν να αποτελέσουν πλούσιο υλικό για θερινές επιθεωρήσεις — αν η επιθεώρηση δεν είχε σβήσει ως θεατρικό είδος. Όμως η κατάσταση δεν είναι για γέλια, όσο ελεεινής μορφής και αν είναι οι χειρισμοί και οι δικαιολογίες της ελληνικής κυβέρνησης. Το περίφημο **Ανατολικό Ζήτημα** εξελίσσεται σαν **τραγωδία**, έστω και με στοιχεία **βαλκανικής φάρσας**.

Πηγή: ***PRIN***